

Leidnud teravahambuliste laavaseinte vahel tasakaalu, haaras ta käest, mis oli kohvrast välja vajunud. Käsi oli jäine. See poleks pidanud teda üllatama, kuid külmus ja käe jäisus mõjusid vapustavalt.

Pisarad tungisid talle silmi, kui ta sosistas eredasse suveöösse: „Ma armastan sind“; neil kesköö tundidel näis valitsevat iseäralik rahu, justkui poleks isegi linnud jaksanud öö läbi ärkvel püsida. Tundus, nagu oleksid tema sosinal öeldud armusõnad vaikust rüvetanud, ja nii ei korranud ta neid, kuigi tahtnuks üle laavavälja karjuda, tõmmata kopsud õhku täis ja hüüda kogu ihust ja hingest, et armastab teda. Selle asemel kükitas ta maha ja puudutas huultega õrnalt naise kätt. Ta püsis selles asendis mõnda aega ning enne kui ta arugi sai, olid tema huuled soojendanud naise kätt nii, et see paistis elavana. Tema huuled liikusid ja ta suudles külma kätt üha uuesti ja uuesti, suudles sõrmenukke, rannet, kohta pehmel peopesal, mida nimetati tema teada mälestuste punktiks, ja sõrmi ükshaaval, kuni huuled puudutasid midagi kõva: see oli kihlasõrmus.

Ta sikutas seda, kuid sõrm näis olevat pundunud ja sõrmus ei liikunud paigast; kätt vallanud paistetuse oli selle peaaegu endasse matnud. Ta lakkus sõrme ja sülitas sõrmuse peale ning liigutas seda ühele ja teisele poole, kuni see viimaks ära tuli. Ta pistis sõrmuse taskusse, suudles veel kord kiiresti kätt ja võitles sooviga kohvrilukk lahti tõmmata ning näha viimast korda tema nägu. Ta tahtis teada, kas nägu on pundunud, kas see on tõmbunud sama sinakaks kui käsi. Aga samas polnud tal mingit soovi näha, mida surm oli naise ilusa näoga teinud. Kõik teavad, et kui veri lakkab voolamast, kaotab nahk värvi ja võtab paari tunni möödudes hallika jume. Surm hävitab kõik.

Ta pühkis pisarad ja tõmbas valjult ninaga. Siis lükkas ta käe tagasi kohvrissi ja tõmbas luku kinni. Ta ronis lõhest välja ja vaatas selles vedelevat tumepunast kohvrit, mis polnud päris põhjas, vaid toetus sakilistele laavanukkidele. Kohver oli siiski pilkude eest peidus, kui sa ei vaadanud alla just täpselt lõhe serva pealt.

See hetk laavaväljal oli tema elu pöördepunkt. Lein oli mõjunud laastavalt, kuid samas tundis ta rinnas otsusekindlust, mis tegi talle haiget nii, nagu oleks seda lõigutud žiletiteraga. Nüüd oli kõik teisiti. Ta polnud mees, kelleks oli end pidanud. Nüüd teadis ta, et on võimeline tapma.

Kadunud. Nii oli ema telefonis öelnud ja Áróra oli kuulnud tema häält karkemas moel, mis andis märku, et juhtunud on midagi tõsist.

„Su õde on kadunud,“ ütles ema ja Árórat tabasid taas vanad tuttavad tunded: hirm ja viha. Sellest, kui need emotsioonid olid ta viimati diivanilt püsti ajanud ning sundinud minema lennujaama ja võtma ette pika lennu Islandile, polnud möödas kuigi palju aega. Aga nüüd ei pannud need teda liikuma. Neile lisandus tunne, mis seostus alati tema õe Ísafoldiga: väsimus.

„Ema, tal on kindlasti nii palju tegemist, et tal pole lihtsalt mahti telefonile vastata.“

Áróra teadis, et kui ema on kord midagi pähe võtnud, olid nurjumisele määratud nii tema protestid kui ka katsed end välja vingerdada, kuid ta proovis siiski. Ta oli just teleri käima pannud, et vaadata oma lemmikkrimisarja „Loodud tapjaks“ kordusosa, ja oli tahtnud veeta õhtu diivanil vedeldes.

„Ta pole juba kaks nädalat telefonile vastanud. See on liiga pikk aeg, et olla normaalne. Ja Björn ei vasta samuti, aga ma ei tea, kuidas sellest Islandi interneti-telefoniraamatust tema pereliikmeid üles leida.“

Áróra ohkas nii vaikselt, et ema seda ei kuuleks.

„Kas tema telefon ei kutsugi või annab kinnist tooni... või mis värk sellega üldse on?“

„Nende kodutelefonile ei vasta keegi ja kui ma helistan mobiilile, läheb see otse kõneposti.“

„Ja kas sa oled proovinud talle sõnumit jätta?“ küsis Áróra ja kuulis ema ärritumas.

„Mõistagi olen ma sõnumeid jätnud. Ikka ja jälle, aga ta ei vasta nendele. Sama on Facebookiga, nagu sa kindlasti näinud oled: ta pole juba üle kahe nädala midagi uut postitanud.“

„Ema, sa ju tead, et ta blokeeris mind Facebookis ära. Ma ei näe ühtegi tema postitust.“

Ükskõik kui palju ta püüdis selgitada, et tema ja õe vahel pole mingit suhtlust, ei paistnud see emale kohale jõudvat.

Ema ohkas raskelt.

„Oh, kullake, ära ole selline,“ ütles ta tuttava tooniga, mis andis mõista, et Áróra käitub põikpäiselt, olgugi et ta oli rääkinud vaid tõtt. Ísafoldi ei süüdistaks ema iialgi põikpäisuses, ei pahandaks temaga selle pärast, et ta ei vasta telefonile ega anna endast märku. Pärast seda, kui Ísafold oli umbes kahekümnesena kodust lahkunud, oli temast saanud omamoodi kultuslik olend, samas kui Árórat kohtles ema endiselt nagu teismelist.

„Tee seda minu pärast. Mine Islandile. Veendu, et temaga on kõik korras.“

„Olgu,“ jäi Áróra nõusse ja tundis kurgus klompi, mis tekkis sinna iga kord, kui ta oli sunnitud end pühendama millelegi, mida ta üldse teha ei tahtnud. Selle tunde suutsid temas tekitada ainult pereliikmed. Kui aus olla, siis pärast seda, kui Áróra oli Ísafoldile öelnud, et tal on mõõt täis, ja nende suhtlus oli saanud lõpu, tekitas seda tunnet temas ainult ema. Ainult ema suutis panna Áróra tundma, et ta on sunnitud tegema asju, mida ta teha ei taha. „Ema, ma püüan homme Björni või kellegi teisega ühendust saada.“

„Kas sa ei saaks proovida täna õhtul?“ küsis ema meelitavalt. „Kontrolli lihtsalt, kas temaga on kõik korras.“

„Homme, ema. Ma kontrollin seda homme.“

Áróra lõpetas kõne, andmata emale võimalust vaielda. See, millest Áróra püüdis end hetkel säästa, oli õe märtriseisuse osa. Ta oli liiga väsinud, et tegelda õe valedega, selle dramaatilise tooniga, millega Ísafold teataks, et kõik on kõige paremas korras. Üdini,

veatult, täielikult korras. Ehk oli Ísafold kukkunud vastu radiaatorit ja murdnud lõualuu ega saanud seetõttu telefonile vastata, või komistanud oma koduks oleva kortermaja trepil ja murdnud sõrme, mistõttu ei tulnud Facebookis kirjutamine kõne allagi. Áróra oli liiga väsinud ka selleks, et lasta Björnil endale nähvata ja rõhutada, et Ísafold on *tema* tüdruk ja Áróra ei peaks oma nina võõrastesse asjadesse toppima.

Ta võttis külmikust pudeli gaseeritud vett ja läks sellega elutuppa, langes diivanile, tõmbas teki peale ja jõi veerand pudelit tühjaks. Sari oli juba alanud – sellest polnud midagi, sest Áróra oli seda mitu korda varem näinud –, ent nüüd oli ta ühtäkki rahutu. Ta pidi jõuga tõrjuma ebamugavaid mõtteid, mis tulvasid talle pähe, nagu oleks ema telefonikõne avanud lüüsisivärava, mida Áróra oli juba mõnda aega suuri vaevu suletuna hoidnud. Nüüd oli ta paratamatult ema peale ärritunud ja Björni peale vihane ning tundis Ísafoldi pärast närivat hirmu.

„Ära mõtlegi hinnas tingima hakata nüüd, kui oleme juba summas kokku leppinud,“ ütles Áróra automüüjale, kes istus suure laua taga, naaldus tooli seljatoele ja seadis end mugavalt istuma. Kui Áróra oli seda meest nädala eest kohanud, oli too olnud hoopis teistsugune: ta oli laua kohal kõssitanud, sõrmitsenud mudelautosid, endal käed värisemas, ja temalt nuuksetesse lämbudes abi palunud. Mees oli kurtnud, et on peagi sunnitud magama poeruumis; kui ta ei saa teada, kuhu tema naine, kellega tal oli pooleli tuline lahutusprotsess, oli peitnud raha, mille nad olid kahekümne abieluaasta jooksul kõrvale pannud. See oli kenake summa. Polnud välistatud, et sellest moodustas väikse osa ka autopoe välisriikidest saadud tulu, millest sugugi kõik polnud maksuametis deklareeritud. Seepärast ei tahtnudki ta Briti võime asjasse segada ja oli tulnud Áróra jutule.

Áróra oli raha üles leidnud, aga nüüd, olles esialgsest kergendustundest toibunud, oli automüüja end ülbelt puhevile ajanud ja tahtis taganeda kokkuleppest, mille järgi pidi Áróra saama kümme protsenti summast, mille ta mehele üles leiab.

Mees võttis enda ees vedelevast nikotiininätsupakendist naksatusega ühe nätsu ja pistis selle suhu. Tema juuksed olid äsja lõigatud ja teksad, mida ta koos kuuega kandis, olid liiga kitsad, et olla mugavad. Polnud kahtlustki, et mees oli abikaasa maha jätnud, asendades naise, kellega oli firma üles ehitanud, uuema versiooniga. See selgitanuks naise kibedust.

„See on naeruväärselt suur protsent töö eest, mille peale teil kulus vähem kui nädal,“ sõnas mees kiiresti ja raevukalt nätsu närvides, nagu kõik, kes on alles hiljuti suitsetamise maha jätanud.

„See nädal tähendas seda, et pidin sõitma Šveitsi, tegema kümme tundi internetis uurimistööd ja ostma andmeid ning kõik see nõudis minult väga palju raha ja aega. Ma töötan kiiresti ja saavutan tulemusi,“ ütles Áróra aeglaselt ja selgelt, et mees temast kindlasti aru saaks. „See on protsent, milles leppisime kokku, kui ma lubasin su raha üles otsida.“

„See on väljapressimine,“ torises automüüja käsi kõhul ristates. „Ma ei maksa seda.“

Áróra ohkas. Seda juhtus sagedamini, kui võiks arvata. Algul on mure kadunud raha pärast nii suur, et inimene nõustub maksuma suure protsendi, aga kui raha üles leitakse, hakkab klient ühtäkki mõtlema sellele, kui kallid Áróra teenused ikkagi on.

„Kümme protsenti kogu summast või kaup jääb katki.“

„Viis protsenti on sellise asja eest maksimumhind.“

„Ise teate,“ vastas Áróra tõustes. „Leidke siis keegi teine oma raha jälgi ajama ja ma soovin teile sellega edu, sest sama osav, kui olen raha leidma, olen ma seda ka peitma.“

Automüüja ajas end sedamaid püsti, kõhatas ja hakkas läksutama. Ta oli ilmselt nätsu alla neelanud.

„Mida põrgut te sellega öelda tahate? Te kandsite raha juba minu kontole üle.“

Mehe hääl oli kuulda nädalataguse nuuksatuse varju.

„Ma saan kõik oma pangaülekanded kahekümne nelja tunni jooksul tagasi pöörata,“ vastas Áróra telefoni välja võttes, pankasisse logides ja ülekannet katkestades. „Tehtud,“ ütles ta ja sammus kontorist välja.

Poesaalis pugus ta läikima löödud autode vahelt läbi ja suundus ukse poole. Ta nägi läbi kontori klaasseina, kuidas mees meeletlikult telefoni toksis, kontrollides kahtlemata oma pangakontot, mis oli talle eelmisel õhtul palju rõõmu valmistanud.

Áróra oli juba keset parkimisplatsi, kui kuulis selja taga mehe häält.

„Okei, okei, pole probleemi,“ hüüdis mees hingeldades, sest oli jooksnud läbi poesaali. „Sul on õigus. Mõistagi oli meil kokkuleppe. Minu viga.“

Áróra seisatas ja pööras ümber.

„Ma tegin teile teene, kui nõustusin maksma kogu summa teie kontole, et saaksite maksta mulle läbi oma autopoe. Aga nüüd, kui tean, et ei saa teid usaldada, võtan kõigepealt oma tasu.“

Áróra tõstis telefoni ja tema näol oli küsiv ilme. Automüüja noogutas ja tõstis nõusoleku märgiks käed.

Áróra avas pangaäpi, sellal kui müügimees seisis sealsamas ja näppis oma telefoni, tahtes ilmselt veenduda, et raha ikka üle tuleb.

„Tehtud,“ sõnas Áróra. „Nüüd oleme tasa.“ Ta lülitas ekraani välja, pistis telefoni taskusse ja ootas hetke, sest tahtis näha, mis näo automüüja tulemust nähes teeb. Ta ei pidanud ootama kuigi kaua.

„Ei!“ hüüdis mees, hääles ahastus ja valu. „Me pole tasa. Siin on ainult pool. Vähem kui pool...“

„Just nii,“ vastas Áróra. „Ja minul oli õpetlik näha, missugune mees te tegelikult olete. Hakkasin juba niigi teie nutulaulus kahtlema: sellest, kuidas naine oli teil lahutuse käigus naha üle kõrvade tõmmanud, võtnud maja ja kõik muud asjad, mille üle te eelmisel nädalal kiunusite. Seepärast kannan ma teise poole, mis kuulub õigusega teie naisele, tema Šveitsi pangakontole.“

„Te ei tohi seda teha!“ hüüdis mees, kui Áróra talle selja pööras ja minema kõndis.

„See naine vääriks tegelikult rohkemgi, puhtalt selle eest, et kakskümmend aastat sind talus,“ pomises Áróra autosse istudes.

Ta pani mootori käima ja sõitis aeglaselt parklast välja, lehvitades rõõmsalt automüüjale, kes seisis, nagu oleks ta muutunud kivikujuks. See oli üks Áróra töö häid külgi: ta sai õigust mõista oma parema äranägemise järgi.